

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 58

15 grudnia 2022

Historia Izraela i Judy

Według historii biblijnej około 1000 lat p.n.e. plemiona izraelskie zjednoczyły się i utworzyły potężne państwo ze stolicą w Jerozolimie, na czele z królem Dawidem. A po królu Dawidzie tron objął jego syn Salomon, pod rządami którego Izrael miał osiągnąć kulturalny, polityczny i gospodarczy dobrobyt. Po śmierci Salomona nastąpił rozpad państwa i 10 północnych plemion wyszło spod panowania Jerozolimy, tworząc odrębne właściwe królestwo Izraela. Tak mówi „Biblia”, a historia ma się zupełnie inaczej.

Istnienie królestwa Dawida i Salomona jest obalone przez badania archeologiczne, które nie znajdują śladów rozwiniętej państwowości na wyżynie Judzkiej na przełomie II i I tysiąclecia p.n.e. Sprzeczności między stwierdzeniami hebrajskiej „Biblii” a danymi archeologicznymi są szczególnie wyraźne na przykładzie Jerozolimy. W mieście, które według historii biblijnych było bajecznie bogatą stolicą rozległego imperium, archeolodzy znajdują odłamki jedynie prymitywnej ceramiki. Archeologiczne dowody są poparte pisemnymi dokumentami. Żaden ówczesny tekst nie wspomina o istnieniu imperium Dawida i Salomona.

Egipski faraon Szeszonk I (Szyszak), który panował w latach (946-925 p.n.e.), w inskrypcji ze świątyni w Karnaku opowiada o swojej kampanii wojskowej w Kanaanie. „Biblia” także donosi o tej kampanii, jest to pierwsza historyczną wzmianką biblijną potwierdzona przez zewnętrzne źródło. Jednak teksty biblijne nie zgadzają się z faktami historycznymi. „Biblia mówi”, że Szeszonk najechał na Jerozolimę i zabrał z niej wszystkie

skarby i kosztowności z domu Jahwe. Szeszonk wymienia 150 zdobytych miast w Kanaanie, ale na liście tej nie ma Jerozolimy. Byłoby dziwne, żeby Szeszonk wymieniając wiele małych miast nie wspomniał o stolicy „potężnego królestwa jak podaje »Biblia«”. Znaczy to, że Jerozolima w jego czasach była małą biedną osadą, która mogła rządzić jedynie niewielką gminą, a nie całym państwem.

Tak zwane zjednoczone królestwo Dawida i Salomona w Palestynie to jest nic innego jak fikcja późniejszych żydowskich autorów „Biblii”. Fikcja ta, jak wiele innych w „Biblii”, jest to uzasadnianie żydowskich roszczeń do Jerozolimy i Kanaanu. W samej „Biblii” postać Dawida przedstawiona jest dosyć wątpliwie, jako walczącego z procą, któremu udało się trafić Goliata w oko.

Najważniejszym źródłem „Biblii” są teksty ugaryckie, które reprezentują najobszerniejszy korpus literacki odzwierciedlający światopogląd religijny ludności Kanaanu drugiej połowy II tysiąclecia p.n.e. Ugarit przestał istnieć około 1200 roku p.n.e. Od tego okresu datuje się pojawienie się w formie ustnej, a także zachowanej w formie pisanej szeregu dzieł, które później znalazły swoje pisemne odzwierciedlenie w „Biblii”. Wiele znaczących podobieństw i zbiegów okoliczności zbliża teksty ugaryckie do biblijnych, aż słowo w słowo. Również historia Abrahama podana w „Biblii” opisana jest w tekstach ugaryckich. To księgi ugaryckie należy postrzegać jako właściwy „Stary testament”. Zrozumienie i tłumaczenie tekstów ugaryckich jest znaczące, aby zrozumieć korzenie „Biblii” oraz pochodzenie religii i rytuałów żydowskich. Część obrzędów religijnych Izraelici przejęli także od Hetytów i Ludów Słowiańskich, jak na przykład namaszczenie królów, jest to obrządek hetycki a wcześniej indoeuropejski, a nie kananejski.

Inne ważne pisane źródła dotyczące historii Izraela z tamtego okresu obejmują korespondencję amarneńską z XIV wieku p.n.e. Są to listy kananejskich wasali do egipskich faraonów

Amenhotepa III i Amenhotepa IV/Echnatona znalezione w Amarnie. Listy te mówią między innymi o napływie słowiańskich ludów z północy nazwanych później ludami morza, czyli nowych Hebrajczyków. Drugim ludem, który pojawił się wtedy w Kanaanie i został opisany w korespondencji amarneńskiej byli semiccy Aramejczycy. Historycznymi materiałami źródłowymi jest także aramejska i hebrajska epigrafia z końca XII wieku p.n.e. a pierwszą połową I tysiąclecia p.n.e., oraz nowoasyryjskie inskrypcje i teksty literackie.

Ważnych odkryć dokonano na stanowisku archeologicznym Kuntillet Ajrud z połowy lat 1980., w północno-wschodniej części Półwyspu Synaj. Miejscowość ta powstała w początkach VIII wieku p.n.e. Odkryto tam dużą liczbę inskrypcji i obrazów rzucających wyjątkowe światło na kulturę i religię żydowską w VIII wieku p.n.e.

Nazwa Izrael (Yiśra'el) oznacza „tu rządzi El” lub „kraj w którym rządzi El”. Pod koniec XIII wieku p.n.e. powstało w Kanaanie lokalne stowarzyszenie plemienne Kananejczyków o nazwie Izrael. Tak też był przedstawiany w żądlach egipskich z końca XIII wieku p.n.e. Była to przedpaństwowa grupa plemienna mieszkająca poza centrami miejskimi.

W XII wieku p.n.e. do Kanaanu przybyła grupa emigrantów z Egiptu, która przyłączyła się do związku plemiennego Izraela. Prawdopodobnie uchodźcy należeli do izraelskich plemion Józefa i Lewiego. Uważali się oni za potomków króla Hyksosów Jakuba Hara. Jakub Har można tłumaczyć w przenośni określeniem „niech Baal wzmocni”. Od imienia tego przodka Izrael nazywano też Jakubem. Przynieśli oni opowieści o swoim życiu w Egipcie i nowej religii w boga Atona oraz ucieczce z Egiptu. W drodze z Egiptu do Kanaanu weszli w układy z bogiem Jahwe Midianitów. Oprócz tych opowieści, przywiezionych z zewnątrz, lud Izraela pozostał Kananejczykami w swej kulturze i religii. I nadal posługiwał się językiem kananejskim (paleohebrajskim – starogreckim), z którego z czasem rozwinął się dopiero język staro-hebrajski.

Z danych archeologicznych wynika, że pierwszym państwem kananejskim, a nie żydowskim, było królestwo Izraela, które powstało pod koniec X wieku p.n.e. Jego pojawieniu się dopomogła kampania Szeszonka, która osłabiła siłę bogatych miast kananejskich w tamtym rejonie. To pozwoliło mieszkańcom plemienia Efraim przejąć je w posiadanie. Pierwszym królem Izraela był Jeroboam z plemienia Efraima, panujący w latach (932-910 p.n.e.). Pierwsza stolica królestwa Izraela znajdowała się w Sychem, później w czasach panowania Baszy i Eliego została przeniesiona do Tirsy. Około 880 roku p.n.e., gdy królem został Omri (885-874 p.n.e.) przeniósł stolicę do Samarii.

To Omri stał się prawdziwym założycielem chwilowej Izraelskiej potęgi. Dynastia Omrydów rządziła Izraelem przez około cztery dekady. Nawet po rządach jego dynastii Asyryjczycy nazywali Izrael „domem Omreigo”. Omri jest również wymieniony w inskrypcji króla Moabitów Mesza z IX wieku p.n.e. Za panowania jego w stolicy królestwa Samarii powstały monumentalne budowle w stylu kananejskim główna świątynia, a zarazem centrum kultu Baala oraz druga rezydencja królewska w mieście Jizreel, współcześnie identyfikowane z Zirin. Także inne miasta zostały rozbudowane w tym okresie. Budowle w Samarii i świątynia Baala, przez autorów biblijnych zostały opisane jako budowle i świątynia Salomona.

Następcą Omreigo został jego syn Achab (874-853 p.n.e.) – siódmy król północnego królestwa Izraela. Kontynuował politykę ojca, dążąc do zjednoczenia kraju. Pokonał Moabitów, utrzymywał pokój z królestwem Judy. Sprzymierzył się z Fenicjanami przez małżeństwo z Izebel, córką Etbaala I, króla Tyru, która wspierała w Izraelu kult Baala i Aszery. Kojarzone to jest jako konflikt między wyznawcami Baala i Jahwe, Achab został potępiony przez proroka Eliasza. Pod rządami Achaba królestwo Izraela pojawia się po raz pierwszy w źródłach mezopotamskich. W 853 roku p.n.e. asyryjski król Salmanasar III, pod syryjskim miastem Karkar, stoczył bitwę z koalicją

królów syryjskich i kananejskich, po której Asyryjczycy musieli się wycofać. Inskrypcja Salmanasar wspomina o 2 tys. rydwanów i 10 tysiącach piechurów Izraelity Achaba.

Po Achabie tron objął jego syn Ochozjasz (853-852 p.n.e.). Tak jak i jego ojciec czcił Baala. Ochozjasz spadł z balkonu swego domu i w konsekwencji zachorował i zmarł. Podejrzana śmierć Ochozjasza wiąże się z przekazem jahwisty Eliasza, że za bałwochwalstwo wkrótce umrze.

Kolejnym królem został Joram (852–841 p.n.e.), był synem Achaba i Izebel i bratem Ochozjasza. Był ostatnim władcą z dynastii Omriego. Utrzymał kult Baala, ale usunął jego stelę, którą wzniósł jego ojciec. Wraz z Jozafatem, królem judzkim i królem Edomu wyruszył na wojnę przeciwko Moabitom i zwyciężył pod Kir-Chareszet, nie zdobywając jednak samego miasta. O tych wojnach wspomina stela Meszy.

W IX wieku p.n.e. Joram połączywszy swoje siły ze swoim siostrzeńcem, judzkim królem Ochozjaszem/Achazjaszem toczył wojny z Aramejczykami. Gdy został ranny pod Ramot w Gileadzie musiał się wycofać i został przewieziony do królewskiej rezydencji Jizreel. W tym czasie w Izraelskiej armii miał miejsce bunt i zamach stanu. Jeden z dowódców wojskowych króla Jorama Jehu, przejął władzę, zabił Jorama i jego matkę Izabel oraz wytępił wszystkich jego braci i innych krewnych. Wtedy też został zamordowany król judzki Ochozjasz/Achazjasz, który udał się do Jizreel, aby odwiedzić wuja. Wstąpił on na tron judzki w 841 roku p.n.e., był najmłodszym synem króla judzkiego Jorama i córki króla Achaba. Podobnie jak rodzina ze strony matki popierał kult kananejskiego boga Baala.

W wyniku zamachu stanu w Izraela przejął władzę Jehu (841-814 p.n.e.). Początkowo był jednym z dowódców wojskowych króla Jorama, później, podburzony przez jahwistę Elizeusza, wywołał powstanie religijne, w wyniku którego wyeliminowana została ze sceny politycznej dynastia Omrydów. Krwawe prześladowania Jehu miały na celu wprowadzenie religii jahwistycznej w Izraelu.

Oprócz wymordowania całej rodziny królewskiej Jehu wymordował wszystkich kapłanów i sług Baala w królestwie Izraela. W „Drugiej księdze królewskiej”, w rozdz. 9-10 opisany jest ten zamach stanu, popełnione zbrodnie, oraz postawa fanatyków jahwistycznych na czele z Elizeuszem uczniem Eliasza, którzy podżeganiem do tego doprowadzili i namaścili Jehu na króla.

Salmanasar III (858-825 p.n.e.), władca Asyrii, wymienia Jehu wśród podległych sobie królów. Na tzw. Czarnym obelisku Salmanasara III, sławiącym militarne dokonania tego władcy, Jehu przedstawiony został w scenie składania trybutu królowi asyryjskiemu. Wynika z tego, że był nie tylko szpiegiem i zamachowcem jahwistów, ale także zdrajcą Izraela współpracującym z Asyryjczykami.

Objęcie władzy w Izraelu przez Jehu nie poprawiło sytuacji politycznej. Izrael za panowania Jehu i jego syna Joachaza (814-798 p.n.e.) nadal ponosił klęski militarne w Syrii i stracił swoje ziemie na jej korzyść (2Kr.10:32-33; 2Kr.13:1-9).

Sytuacja zmieniła się dopiero za wnuka Jehu Joasza (798-782 p.n.e.). Powodem tego nie była bynajmniej pobożność jahwistyczna tego ostatniego, ale nasilony atak Asyryjczyków na Syrię. W 796 roku p.n.e. asyryjski król Adad-nirari III oblegał Damaszek i zmusił jego aramejskiego władcę Ben-Hadad III do kapitulacji. A osłabienie Syrii zostało wykorzystane przez Joasza z Izraela, który wrócił do Izraela miasta, które wcześniej były zajęte przez Aramejczyków.

Stosunki pomiędzy Izraelem a Judą były napięte. Około 800 roku p.n.e. wybuchła między nimi kolejna wojna a król Izraela Joasz pokonał Judę i wziął do niewoli króla judzkiego Amazjasza. Zajął Jerozolimę, splądrował królewski pałac i świątynię Jahwe (4Król.14:14).

40-letnie panowanie syna Joasza Jerobama II (780-740 p.n.e.) przyniosło ostatni rozkwit w królestwie Izraela,

charakteryzujący się dobrobytem materialnym, rozkwitem monumentalnego budownictwa i powszechnym użyciem pisma.

W VIII wieku p.n.e. królestwo Izraela stało się celem najazdów Asyryjczyków. Ostatecznego podboju Izraela dokonał asyryjski król Salmanasar V, zdobywając w 722 roku p.n.e. stolicę Samarię. Asyryjczycy deportowali w głąb swego mocarstwa część ludności określoną w „Biblii” jako dziesięć zaginionych plemion Izraela

Powstanie królestwa Judy na południu Kanaanu wyglądało podobnie jak powstanie królestwa Izraela na północy. Powstał związek Kananejczyków i pod koniec X wieku p.n.e. lub później utworzone zostało królestwo Judy. Podobnie jak w Izraelu, w Judzie do związku plemiennego Kananejczyków dołączyli emigranci z Egiptu, wyznawcy boga Atona i jego kapłani lewici, którzy zawarli przymierze z bogiem Jahwe Midianitów. Wraz z emigrantami z Egiptu do Judy zaczęły napływać koczownicze plemiona nomadów Midianitów, protoplastów Żydów, wyznawców boga Jahwe. Pomimo napływu zewnętrznych emigrantów i ich nowej religii, lud Judy pozostał Kananejczykami w swej kulturze i religii. I nadal posługiwał się językiem kananejskim (paleohebrajskim – starogreckim).

Juda w pełnoprawne niezależne państwo przekształciła się dopiero w połowie VIII wieku p.n.e. Do tej pory stanowiła małe państwo, które pozostawało w cieniu i zależności znacznie silniejszego i bardziej rozwiniętego królestwa Izraela. Populacja i zasoby Judy stanowiły jedną dziesiątą w stosunku do Izraela.

Sytuacja zmieniła się drastycznie pod rządami króla Achaza (734-728 p.n.e.). W wojnie pomiędzy Asyrią a Izraelem Achaz stanął po stronie Asyrii, uznając się za wasala/niewolnika króla asyryjskiego Tiglata-Pilesera III. Asyryjczycy przy wsparciu Judy w 732 roku p.n.e. pokonali królestwo Izraela i pozbawili je północnych regionów. A w 722 roku p.n.e. zajęli Samarię i włączyli pozostałe część Izraela do Asyrii. Juda

dokonała zdrady w stosunku do Izraela, do tego doprowadziły odśrodkowe działania żydowskie. Żydzi uważani są za odwiecznych wrogów Izraela, a zdrada ta dobitnie o tym świadczy. Zdrada Judy wypromowała ją na częściowo niezależne, ale wasalskie i lenne państwo podległe Asyrii. Izrael stanowił niezależne państwo, natomiast Juda nigdy w pełni niezależnym państwem nie była.

W ostatnich latach panowania Achaza i w pierwszych latach panowania jego syna Ezechiasza (716-687 p.n.e.), między 727 a 698 rokiem p.n.e. królestwo Judy przeżywało rozkwit. Jerozolima, która wcześniej zajmowała tylko niewielki obszar, rozciągnęła się na zachodnie wzgórze i została otoczona po raz pierwszy murami. W ciągu jednego pokolenia populacja Jerozolimy oraz całej prowincji Judy przeżywa gwałtowny, dziesięciokrotny wzrost. Znaczna część populacji Judy była napędzana ucieczką ludności Izraela na południe przed Asyryjczykami. Dużą rolę odegrał bum gospodarczy, który nastąpił po wyłączeniu królestwa Judy do gospodarki asyryjskiego supermocarstwa. Wtedy to, pod panowaniem asyryjskim, prowincja Judy dopiero doszła do świetności.

Od połowy VIII wieku p.n.e. w Judzie po raz pierwszy upowszechniło się pismo, które jest jednym z głównych znaków rozwiniętej państwowości. Wtedy też dopiero Jerozolima stała się głównym ośrodkiem jahwizmu. W ostatnich latach panowania króla Achaza w Jerozolimie odbudowano starą świątynię kananejską, którą przekształcono na świątynię Jahwe.

Jednak rozkwit Judy nie trwał długo. Za panowania asyryjskiego króla Sargona II (722–705 p.n.e.) na terytorium imperium asyryjskiego wybuchły bunty podbitych ludów. Zbuntował się także judzki król Ezechiasz, dołączając do koalicji antyasyryjskiej państw kananejskich pod przewodnictwem Egiptu. Po stłumieniu powstań na południu i wschodzie syn Sargona II Sennacheryb (Sancherib) w 701 roku wyruszył z kampanią wojskową na zachód, a armia asyryjska doprowadziła do poddania się Fenicjan i Filistynów po czym wkroczyła do Judy i poddała

jej terytorium straszliwej klęsce. Sennacheryb zdobył wiele judzkich miast i wielu mieszkańców wysiedlono i wzięto do niewoli asyryjskiej. Król Judy Ezechiasz, który obronił Jerozolimę, musiał zapłacić bardzo duży okup i oddać swoje córki do haremu. Juda stała się miastem-państwem zmniejszając się do rozmiarów Jerozolimy i jej okolic. Jerozolima uratowała się tylko dlatego, że z odsieczą wyruszył król Egiptu Taharka. Według biblijnego sprawozdania jahwistów, Jerozolima ocalała, gdyż posłaniec boga Jahwe zabił 185 tysięcy żołnierzy asyryjskich stacjonujące pod Lakisz. Natomiast Herodot, opisując te zdarzenia, przypisuje śmierć żołnierzy asyryjskich szczyrom roznosicielom zarazy.

Po śmierci Ezechiasza władzę przejął jego syn Manasses (695-641 p.n.e.), którego prawie półwieczne panowanie przyniosło względne odrodzenie królestwa Judy po klęsce w 701 roku. Głównym powodem tego odrodzenia była lojalność Manassesesa wobec jego asyryjskich władców. Manasses wprowadził w Judzie z powrotem kult bogów kananejskich i krwawo prześladował jahwistów. Ponownie jak w połowie VIII wieku nastąpił rozkwit Judy, wzrosła ilość mieszkańców oraz obszarów uprawnych ziem. W VII wieku nastąpił także wzrosty kulturalny, wtedy rozpowszechniło się pismo wśród ludności. Kolejnym królem Judy został Jozjasz (640–609 p.n.e.), znany jako reformator religijny, który utrzymywał wśród swoich poddanych jahwizm. Wtedy to zostało utrwalonych na piśmie wiele tekstów, które później stały się częścią „Biblii”, takie jak źródła judzkiego jahwizmu i izraelskiego elohizmu oraz wielu tekstów proroczych. Informacje te przekazywane były wcześniej ustnie w formie legend i opowieści ludowych lub zostały przepisane ze starych tekstów kananejskich, dostosowane i odpowiednio ubrane do nowej narracji. Teksty te były pisane jeszcze w języku kananejskim paleohebrajskim – starogreckim. Zanik rdzennego języka kananejskiego i zastąpienie go semickim językiem aramejskim nastąpił dopiero w VI stuleciu p.n.e.

W drugiej połowie VII wieku nastąpiło osłabienie Asyrii, które

ostatecznie doprowadziło do jej zniszczenia. Konsekwencją wygaśnięcia zależności Judy od Asyrii był wzrost dominacji jahwizmu w Judzie. W 612 roku p.n.e. asyryjska stolica Niniwa padła pod ciosami Babilończyków i Medów. A resztki asyryjskiego dworu i wojska uciekły. Gdy Babilończycy odnosili zwycięstwa nad Asyrią, wtedy król Jozjasz nawiązał sojusz z Babilonem, pomimo że był sojusznikiem Asyrii, ale tym sposobem stanął w opozycji do króla Egiptu Necho II, który wyruszył na pomoc Asyrii. Pod Megiddo Egipcjanie rozgromili judzkie wojsko, a zdradziecki król Jozjasz został śmiertelnie ranny. Egipcjanie przejęli panowanie w Judzie i posadzili na tronie sobie przychylnego władcę, syna Jozjasza Joachima/Jojakima (609-598 p.n.e.), który został zmuszony do zapłacenia Egiptowi wysokiej daniny. Necho II odegrał znaczącą rolę w historii imperium nowoasyryjskiego, imperium nowobabilońskiego i królestwa Judy. Jest to faraon wspomniany w kilku księgach „Biblii”.

W 605 roku p.n.e. babiloński król Nabuchodonozor II (604–562 p.n.e.) pokonał resztki armii asyryjskiej i wspierających ich Egipcjan, tym sposobem Kanaan znalazł się pod panowaniem Babilonii. Jej moc została uznana przez Judeę, jednak syn Joachima Jechoniasz/Jojakim, który wstąpił na tron w 598 roku p.n.e., próbował odejść od Babilończyków zawierając ponownie sojusz z Egiptem. W odpowiedzi Nabuchodonozor II zajął Jerozolimę w 597 roku p.n.e. Splądrował pałac królewski i świątynię Jahwe. Były król Jechoniasz został zabrany do Babilonu wraz z przedstawicielami judzkiej szlachty, kapłaństwa i rzemieślników. Zamiast niego na tronie judzkim Nabuchodonozor postawił innego syna Jozjasza Sedcjasza/Sedekiasza, który rządził w latach (597-586 p.n.e.).

Dziesięć lat później Sedecjasz podjął kolejną próbę opuszczenia Babilonu przez Judeę. W odpowiedzi Nabuchodonozor II w 587 roku p.n.e. na czele swojej armii ponownie udał się do Jerozolimy. Po półtora roku oblężenia w 586 roku p.n.e. Babilończycy wtargnęli do miasta. Królowi Sedecjaszowi i jego

świecie udało się uciec z miasta, ale został schwytany w pobliżu Jerycha i zaprowadzony do Nabuchodonozora. Synowie Sedecjasza zostali straceni na jego oczach, po czym on sam został oślepiiony, zakuty w łańcuchy i zabrany do Babilonu. Z rozkazu babilońskiego króla Jerozolima została splądrowana, świątynia i zabudowania spalone, a mury miasta zniszczone. Część ludności została deportowana do Babilonii. Według relacji Jeremiasza, 4600 Judajczyków zostało wysiedlonych przez nowobabilońskiego władcę do Babilonii. Na terenie królestwa Judy w 586 roku p.n.e. powstała babilońska prowincja Jehud z centrum w mieście Mispa. Centrum religijnym prowincji była świątynia w Betel.

Z tej całej historii Izraela i Judy na ziemi Kanaan płynie przesłanie dla Słowian, jak opisują to słowiańskie „Wołchwary wedy” zwane „Księgą Welesa”. Księgi ta opisuje, że grupa słowiańskich plemion, która znalazła się w niewoli babilońskiej, uciekła z niej na tereny obecnej Rusi, czyli południowo-wschodni obszar Lechii. „Biblia” natomiast mówi o zaginionych 10 plemionach Izraela wziętych do niewoli asyryjskiej, którzy także później mogli dostać się do niewoli babilońskiej jak pozostałe 2 plemiona. Z tego wynika, że to Słowianie są tym prawdziwym ludem Izraela, który wydostał z niewoli babilońskiej.

Słowiańskie „Wołchwary wedy” stanowią zbiór sześciu ksiąg, które zostały spisane etapami przez różnych autorów na drewnianych deseczkach, w trzech dialektach słowiańskich. Wołchwary nazywane są także Księgą Welesa od pierwszej Księgi dotyczącej boga Welesa. Przedstawia historię, kulturę i religię Słowian południowo-wschodniej Europy, a na tym tle Słowian w ogóle, w okresie ponad tysiąc osiemset lat wstecz, aż do narzucenia rzymsko-bizantyjskiego chrześcijaństwa na Rusi Kijowskiej. Ostatnie zapisy wykonali nowogrodzcy wołchwowie w IX wieku n.e. Do tak zwanego chrztu, czyli początku już ponad 1000-letniej okupacji Słowian przez żydochrześcijańską religię stworzoną na bazie żydowskiej

„Biblii”.

Księgi te mówią o pochodzeniu słowiańskich plemion. Zawierają unikatowe informacje na temat kultury materialnej i duchowej starożytnych Słowian, i sylwetki ich władców oraz ich wędrówkę, i prowadzonych przez nich walk o przetrwanie. „Wołchwary” przeznaczone były dla wołchwów, kapłanów – dawnego duchowieństwa staroobrzędowców i stąd ich nazwa. Były metodycznie niszczone przez kler chrześcijański, który uważał je za „diabelskie tabliczki”.

Wołchwary opowiadają o wędrówce grupy słowiańskich plemion z Siedmiorzeczna na Syberii w kierunku Azji Mniejszej, aż do Syrii (Syropalestyny). Tam po jakimś czasie dostali się do niewoli babilońskiego króla Nabuchodonozora II, lecz uwolnili się i uciekli do kraju słowiańskich Scytów. Walczyli z Grekami, Rzymianami, Gotami, Hunami, Awarami, którzy chcieli zawojować ich terytorium. Następnie nastały smutne czasy, kiedy Słowianie wschodni znajdowali się pod panowaniem i okupacją Kaganatu chazarskiego-żydowskiego. Ostatnia Księga kończy się przybyciem Waregów, którzy pomogli Słowianom rozbić Kaganat Chazarski, ale sami stali się książętami w ich miastach.

Obejmują one ponadto zapisy dotyczące ostatnich 20 tysięcy lat historii Słowian. W nich także jest mowa o Wielkim Ochłódzeniu i kataklizmie, jakie miały miejsce 11 008 lat p.n.e. Treść „Księg Welesa” w całości pokrywa się z wcześniejszymi „Wedami” i archeologicznymi odkryciami ostatnich dziesięcioleci, co całkowicie odrzuca zastrzeżenia co do ich autentyczności. „Księgi Welesa” potwierdzają, że starożytni Słowianie mieli swoje pismo, i to na długo przed przybyciem do nich Cyryla i Metodego. W „Księdze” jest mowa o rodzimych obyczajach, religii i bogach. Przedstawiona jest religia monoteistyczna, w której Słowianie wierzą w jednego Boga Najwyższego Świętowita (Świętego Pana) pod trzema postaciami (Swaroga, Peruna i Welesa), przedstawianymi w formie Trygłowa. Który miał ponadto do pomocy pomniejszych bogów, jako archaniołów i aniołów,

którzy pełnili rolę pomocników i wysłanników.

„Księga Welesa”, nazywana także „Ewangelią Słowian”, pokazuje dzieje tułaczki starożytnego słowiańskiego narodu, który bardzo mocno przypomina tułaczkę Izraelitów. Jest mowa o narodzie tułaczy, niczym starożytni Izraelici tułali się, nie mieli własnego państwa, aż w końcu osiedli na ziemiach słowiańskich wiele set lat przed Chrystusem. Są nawet pewne punkty wspólne jak starożytny Bliski Wschód i niewola babilońska.

W 539 roku p.n.e. Babilon został zdobyty przez perskiego króla Cyrusa II. Pozwolono wtedy Judejczykom i Żydom wrócić z Babilonii do Judy. Babilońska prowincja Jehud i jej obszar administracyjny stała się prowincją perską. Persowie zdecydowali o budowie nowej świątyni w Jerozolimie. Budowa świątyni została ukończona w 516 roku p.n.e. Tam zostało przeniesione centrum religijne, a świątynia w Betel znika z kart historii. Za panowania perskiego króla Artakserksesa I (465-424 p.n.e.) został wysłany do Jehud nowy gubernator perski pochodzenia żydowskiego, Nehemiasz z zadaniem odbudowy murów Jerozolimy zburzonych przez Babilończyków. Po odbudowie murów Jerozolima stała się perską fortecą z garnizonem. Wtedy prowincjonalną administrację Jehud przeniesiono z Mispy do Jerozolimy.

Oprócz Nehemiasza Artakserkses wysłał do Jerozolimy pochodzącego z żydowskiego klanu kapłańskiego Ezdrasza. Ezdrasz miał za zadanie wprowadzać nowe prawa, czyli „Torę”, nazwane prawami mojżeszowymi lub „bożymi” wśród ludności Judy. Miało to na celu uczynienia z ludności poddanych kaście kapłańskie. Żydowska kasta kapłańska wyszkolona w Babilonie utworzyła najwyższą żydowską instytucję religijną i sądowniczą w Judzie, tak zwany Sanhedryn. Tora jest to oficjalny dokument o charakterze prawnym, przeznaczony dla utworzonej przez Persów prowincji Jehud. Zakończenie pisania pierwszego wydania Tory i przekazanie jej społeczności Judy określa się na połowę V wieku p.n.e.

To było prawo dla ludności kananejsko-hebrajskiej i żydowskiej obowiązujące w perskiej prowincji Jehud, a nie dotyczy Słowian i innych ludów. Słowianie posiadają swoje Księgi Wedyjskie i one są dla nich wyznacznikiem wiedzy i prawa, a nie żydowska „Biblia”.

„Biblia” jest zlepkiem historii bliskowschodnich plemion, które zostały podporządkowane przez obcą cywilizację, która przybyła na Ziemię i wykorzystała swoją technologię, aby odgrywać rolę bogów z bogiem Jahwe na czele. To nie jest księga ludzkości, tylko żydowska historia o ich zajęciu i przywłaszczeniu sobie Judy i Izraela przy pomocy ich gadziego boga Jahwe.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net